

Έλενα Γλωσσιώτη

Τα παιδιά
του κόσμου
βάφουν το
μαύρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΛΕΝΑ ΓΛΩΣΣΙΩΤΗ

*Τα παιδιά του κόσμου
βάφουν το μαύρο*

Εικονογράφηση ΜΥΡΤΩ ΔΕΛΗΒΟΡΙΑ

Στα παιδιά μου
Στα παιδιά μας
Στα παιδιά του κόσμου
Κι ένα γαλάζιο όνειρο για την Ντίνα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Το γαλάζιο όνειρο</i>	11
<i>Ο κόκκινος δράκος</i>	23
<i>Το χρυσάφι του ήλιου</i>	35
<i>Ο μαύρος πάνθηρας</i>	48

Το γαλάζιο όνειρο

Σε μια γωνιά της ερήμου μεγάλωνε κάποτε ένα μικρό γυμνό δεντράκι. Δεν ήξερε πώς βρέθηκε εκεί. Αν ο άνεμος έφερε έναν σπόρο, που φύτεψε στην ερημιά, ή αν κάποιος το φύτεψε. Αυτό που ήξερε ήταν πως μεγάλωνε ολομόναχο, χωρίς να έχει δει ποτέ του κανένα άλλο δέντρο ή φυτό. Ήταν αδύναμο και ξερό. Δεν είχε κουράγιο να βγάλει φύλλα και ανθούς. Άπλωνε τα μικρά ξερά κλαδιά

του στον ουρανό, μήπως καταφέρει κι αγγίξει αυτό το μακρινό γαλάζιο που απλωνόταν μπροστά του. Ο ήλιος, καυτός, κάθε μέρα έκαιγε τον κορμό του. Το φεγγάρι με τα αστέρια κάθε βράδυ του μαλάκωναν τις πληγές του. Ο χρόνος περνούσε και το δεντράκι δεν είχε δει τίποτα περισσότερο από την ξερή γη και τον γαλάζιο ουρανό. Σύννεφα περαστικά περνούσαν πού και πού αποπάνω του. Ήταν όλα βιαστικά και κανένα δε στεκόταν να το κοιτάξει. Το δεντράκι ένιωθε τόση μοναξιά!

Ώσπου μια μέρα ένα λευκό περαστικό σύννεφο φάνηκε στον ουρανό. Ταξίδευε μαζί με το απαλό αεράκι. Το σύννεφο ήρθε και στάθηκε για λίγο πάνω από το μικρό δεντράκι.

«Τι όμορφο που είσαι!» είπε όλο θαυμασμό το δεντράκι στο σύννεφο. «Τι ωραία θα είναι να πετάς μέσα στον γαλάζιο ουρανό!»

Το σύννεφο έσκυψε στη γη και πρόσεξε το μικρό ξερό δεντράκι. Είχε ταξιδέψει πολύ. Είχε δει

πράσινα λιβάδια, πολύχρωμα λουλούδια και μεγάλα, ψηλά δέντρα. Είχε ακολουθήσει ρυάκια και ποτάμια για να φτάσει μέχρι την απέραντη θάλασσα. Είχε ταξιδέψει μαζί με τις αγριόπαπιες και τους πελαργούς. Είχε αγκαλιάσει βουνοκορφές και είχε ξεχαστεί με το παιχνίδι του ανέμου στον ατελείωτο ουρανό. Όμως πουθενά δεν είχε συναντήσει ένα τόσο αδύνατο και καχεκτικό δεντράκι, ολομόναχο σε βράχους και σε πέτρες. Λυπήθηκε το σύννεφο, λυπήθηκε πολύ. Και δεν ήθελε πια να ταξιδέψει. Στάθηκε εκεί στην ερημιά πάνω από το δεντράκι και έμεινε για να του κάνει παρέα. Του έλεγε ιστορίες από τα ταξίδια του για τόπους μακρινούς. Το δεντράκι άκουγε το λευκό σύννεφο κι ονειρευόταν. Φανταζόταν πως ανέβαινε πάνω του και ταξίδευε μαζί του. Έπαψε να αισθάνεται μοναξιά. Ένωθε τόσο πολύ να το αγαπά, που μια μέρα τού είπε:

«Μακάρι να μπορούσα να σ' αγκαλιάσω!».

